

WHAT'S IN A NAME

Liesbeth Steur is schrijver van verhalen over mensen. Alles wat zij schrijft, is non-fictie. Het leven is zonder ook maar iets te verzinnen voor haar al fantastisch genoeg. Liesbeth woont in het natuurgebied van de Serra de São Mamede aan de voet van Marvão in Portugal. Naast het schrijven organiseert zij drie keer per jaar *retreats* voor hen die op zoek zijn naar een tevreden leven. Meer lezen: liesbethsteur.com.

SAN ISIDRO EN DE KAMELEN

Hoewel mijn vader in 2000 is overleden, gaat er geen dag voorbij dat hij niet even aanwezig is. Hij was een ras avonturier en verstond de kunst om doorsnee gebeurtenissen onvergetelijk te maken. Wat hij ook ondernam, het werd altijd spannend. Pannenkoeken bakken, auto wassen of fietsbanden plakken. Wanneer een klusje meer inspanning vergde dan normaal, was de act compleet. Op het moment dat het bijna werd geklaard, stopte hij en riep als een opperstalmeester in het circus: *“Und jetzt ... jetzt ... kommen die Kamele!”* Dan hield ik mijn adem in, keek hem vol verwachting aan en ja hoor, het was weer gelukt waarop we stevast een vreugdedansje deden.

Jaren later vroeg ik mij nog steeds af waarom hij dat in het Duits zei en waarom in godsnaam kamelen? Misschien stamde dat uit de tijd dat hij in Marokko werkte en alles wist, hoe kan het ook anders, van Arabieren, woestijnen en levensreddende kamelen. Tot de dag van mijn eerste San Isidro feest was ik ervan overtuigd dat mijn vader de uitdrukking zelf had bedacht.

Zoals alle dorpen in Spanje heeft Valencia de Alcántara, een plaats waar ik een paar

jaar heb gewoond, zijn kleine en grote feesten. Die van de Romería van San Isidro – de beschermheilige van de campiña, het platteland, vind ik het mooiste feest. Op die speciale dag in juni wordt de zomer in al haar glorie gevierd.

Dit jaar begint San Isidro voor mij rond elf uur in een café waar ik heb afgesproken met Duitse kennissen die nieuw zijn in het dorp. We drinken koffie, eten een *churo* en praten over het leven hier. Tegen twaalf wandelen we richting Parque de España voor de heilige mis in de open lucht. Het vrouwenkoor en de notabelen zitten op de voorste rij. Het zonovergoten plein zindert van verwachting. Zodra het koor inzet, vallen de Spanjaarden stil en ik mompel zonder erbij na te denken:

“Und jetzt kommen die Kamele!”

“Nein,” fluistert Duitse Hans, *“Nein, später kommen die Kamellen!”*

Ik kijk hem stomverbaasd aan. Dat hij die uitdrukking van mijn vader kent?

Na de mis volgt de processie met optocht door het dorp. Opgespoetste tractoren trekken grote karren getooid met hooi, Sint-janskruid en rode rozen. Ze zijn volgeladen met mooie meisjes en jongens

in klederdracht, wijnvaten en Iberische hammen. Ze volgen de fanfare en de heilige Isidro, die gedragen wordt door acht sterke mannen, op de voet. We staan langs de kant van de weg en horen muziek, gezang, gelach en ronkende motoren naderen. Toeschouwers juichen en joelen en wij doen even hard mee. En dan, uit het niets, vliegen de snoepjes ons om de oren. Met handenvol worden die vanaf de karren het publiek ingegooid. Ik kijk enigszins verbouwereerd om mij heen en zie keurige Duitse Hans op zijn knieën snoepjes rapen. Dan kijkt hij me aan met een grijns, staat gauw op, biedt me de snoepjes aan en zegt: *“Ja sicher, da sind die Kamellen!”* Ineens valt het kwartje. Ik kijk omhoog naar de blauwe hemel en begin te lachen. Zou mijn vader ooit geweten hebben wat zijn kamelen eigenlijk betekenen?